Zaterdag, 7 November 1942

DAGBLAD

59ste Jaargang, No. 8748

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Gebiedsdeel
ƒ 1.50 per maand [Aruba ƒ 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers ƒ 0.10.

Adm.: Tel., 1550. Redactie Tel. 1858.
Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.

Kantoor Verenigde Staten: M. D. BROMBERG & Asso. Inc.
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.
Kantoor voor Redactie en Administratie Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38

Genua opnieuw gebombardeerd.

Japanse tegenaanvallen op Guadalcanal afgeslagen.

Geallieerden in Egypte reeds 175 kilometer vooruit.

Thans 20.000 gevangenen, 350 tanks, 400 kanonnen genomen.

ROOSEVELT OVER DE BRITSE OVERWINNING IN EGYPTE.

President Franklin D. Roosevelt verklaarde op zijn persconferentie de geallieerde campagne in Noord-Afrika zag een overwinning van grote omvang in het verschiet. Naar hij zeide, is iedereen in de Verenigde Staten zowel als in de andere Verbonden Landen bemoedigd door wat op een overwinning van grote omvang in het Egyptische en Libyse gebied. De zaken schijnen goed te verlopen, zeide hij. In antwoord op een vraag, zeide Roosevelt, dat slechts een klein deel van de uitrusting, die in de strijd tegen Erwin Rommels strijdkrachten werd gebruikt van Noordamerikaanse oorsprong is. Volgens den president is waarschijnlijk veel minder dan de helft van de uitrustingen uit de Verenigde Staten gekomen. Bij het beantwoorden van een tweede vraag, zeide Roosevelt, dat de Noordamerikaanse operaties op Guadalcanal niet moeten worden beschouwd als van grote omvang. Hij zeide, dat de campagne daar aan beide zijden op beperkte schaal wordt gevoerd als gevolg van de moeilijkheden om er manschappen en materiaal te krijgen. Doch, aldus ging Roosevelt verder, een operatie wordt niet noodzakelijk gewonnen door haar omvang, waar de belangrijkheid ervan veel groter kan zijn dan haar uitgestrektheid (Washington, (AP) 6.11).

DUITSERS IN DE ACHTERHOEDE AFGESNEDEN?

Een welingelichte bron zeide, dat er reden is om te geloven dat het thans sommige van onze strijdkrachten gelukt is achter enkele terugtrekkende Duitse en Italiaanse strijdkrachten te komen en de terugtrekking van de As af te snijden". „Er heerst grote hoop", aldus deze zegsman, „dat wij in staat zullen zijn den vijand geheel onschadelijk te maken zonder hem achterna te moeten zitten over de Libyse woestijn, gelijk bij andere opmarsen gebeurd is" (Londen, (AP) 6.11).

THOMA EN MONTGOMERY BESPREKEN DE CAMPAGNE.

Uit Caïro meldt men, dat Generaal Ritter von Thoma, Rommels tweede in bevelvoering, aan een diner aanzat met Luitenant-Generaal Montgomery van de Britse strijdkrachten. Thoma gaf toe, dat de situatie voor de Duitsers in Egypte „critiek" is. De twee Generaals bespraken toen de campagne besproken met het strijdtoneel op het tafelkleed uitgetekend (Caïro, (AP) 6.11).

COMMUNIQUÉ VAN DE NOORDAMERIKAANSE MARINE

Het communiqué van de Noordamerikaanse Marine No. 183 luidt: „Zuidelijk deel van de Stille Oceaan (alle data zijn Oosterlengte):

1. (a) In de nacht van 4 op 5 November hebben de Japanse troepen verschillende krachtige tegenaanvallen ondernomen tegen de Noordamerikaanse strijdkrachten in het gebied ten Westen van de rivier de Matanikau op het eiland Guadalcanal. Deze aanvallen werden afgeslagen met zware verliezen voor den vijand.

(b) Onze luchtstrijdkrachten hebben de vijandelijke troepen in voortdurende luchtpatrouilles, die werden onderhouden boven de vijandelijke linies, afgestraft.

2. Er zijn geen veranderingen aan onze Oostelijke stellingen in de buurt van Koli."

Dit communiqué werd onmiddellijk uitgegeven, nadat de Noordamerikaanse Minister van Marine op een persconferentie verklaard had, dat de vijandelijke verliezen in een verhouding van meer dan 4 of 5 belopen tegen 1 aan de kant der verdedigers.

Bij het bespreken van de successrijke acties der Britten tegen de As-strijdkrachten in Egypte, zeide Frank Knox, dat Erwin Rommels strijdkrachten niet „geheel vernietigd" zijn. De spreker zeide, dat het „in zijn beoordeling foutief zou zijn aan te nemen", dat Noord-Afrika reeds voor de Geallieerden gewonnen is. Hij baseerde deze zienswijze, aldus verklaarde hij, op het feit, dat de Duitse en Britse strijdkrachten elkaar reeds drie malen heen en weer hebben gedreven in de Afrikaanse woestijn. Als zijn mening gaf hij te kennen, dat de zich terugtrekkende Duitsers nogmaals zullen trachten zich te hergroeperen en hun strijdkrachten te versterken en terug zullen slaan in Egypte.

Knox sprak zich eveneens uit tegen „elke te grote uiting van optimisme" over het verslaan van het Duitse duikboot-gevaar in de Atlantische Oceaan. Het aantal vijandelijke duikboten in het Noordelijk en Zuidelijk deel van de Atlantische Oceaan is „zeer belangrijk", zeide Knox, ofschoon de Noordamerikaanse lucht- en waterpatrouilles, die tezamen opereren met de convooien, het voor de jacht der duikboten uiterst gevaarlijk heeft gemaakt in de Noordamerikaanse kustwateren, in de Golf van Mexico en „in een uitgestrekt gebied van de Caraïbische Zee" (Washington, (AP) 6.11)

VICHY WIL GEEN ONDERHANDELINGEN MET DE BRITTEN OMTRENT MADAGASCAR.

In Vichy verklaarde men, dat Maarschalk Henri Philippe Pétain aan den Gouverneur Generaal van Madagascar Arman Annet, bevel gegeven heeft „in geen enkele politieke onderhandelingen" te treden bij de wapenstilstand met de bezettende Britse strijdkrachten. Tezelfdertijd maakte een officieel communiqué aan het Franse volk bekend, dat Madagascar zich heeft overgegeven (Vichy, (AP) 6.11).

MADAGASCAR TEKENT DE WAPENSTILSTAND.

Het Britse Ministerie van Oorlog maakte bekend, dat de Fransen op Madagascar de wapenstilstandsvoorwaarden hebben aangenomen en getekend, welke hun door de Britten werden aangeboden. Aldus is de Britse invasie van dit eiland „tot een succesrijk einde" gekomen.

De text van de bekendmaking is aldus: „Het oorlogsministerie maakt bekend, dat overeenkomstig het verzoek van den Fransen Gouverneur-Generaal op Madagascar de vijandelijkheden 5 November om 2 uur (plaatselijke tijd) zijn gestaakt. De wapenstilstand wordt thans getekend en de campagne is tot een succesrijk einde gebracht".

De Britten maakten tevens bekend, dat men bij deze campagne meer dan 3000 gevangenen heeft genomen, terwijl de deserties in het leger de laatste tijd zijn toegenomen met meer dan 1000 man (Londen, (AP) 6.11).

VICHY-HULP AAN DE AS.

Berichten, die te Ankara ontvangen zijn door diplomatieke bronnen zeiden, dat 15 Vichy-Franse schepen, van welke men gelooft dat sommige omgebouwde zeetankers zijn, een Afrikaanse haven hebben verlaten en koers namen naar de Turkse zeestraten, welke uitlopen in de Zwarte Zee. Men verklaarde, dat de Duitsers een dringende druk oefenen op Vichy voor het gebruik van deze schepen in het gebied van de Zwarte Zee, teneinde de Duitse legers, die in de Caucasus vechten van dienst te zijn en het spoorwegvervoer van de As in Duitsland en Roemenië enigszins te verlichten. Vorig jaar mislukte het aan een Italiaanse omgebouwde zeetanker de Turkse zeestraten te passeren naar de Zwarte Zee, — de Turken bestempelden dit schip toen als een oorlogsschip (Ankara, (AP) vertraagd, 4.11).

LUCHTALARM IN BULGAARSE HOOFDSTAD.

Van de Duitse radio:

De radio berichtte uit Sofia, dat de Bulgaarse hoofdstad in de afgelopen nacht tweemaal luchtalarm heeft gehad, doch dat er geen vijandelijke vliegtuigen boven de stad werden gezien, noch dat de gronddefensies in actie kwamen. Men zeide, dat volgens een officiële bekendmaking in verschillende Bulgaarse centra luchtalarm gehoord werd, toen een vijandelijk vliegtuig over Bulgaars grondgebied vloog (Berlijn, (AP) 6.11).

SPANJE EN DE GEALLIEERDE VLOOTMACHT TE GIBRALTAR.

De Duitse Propaganda zocht met haar berichten omtrent grote concentraties van een Geallieerde strijdmacht te Gibraltar Spanje te verontrusten. De Duitsers hebben deze berichten gedurende drie opeenvolgende dagen aangehouden. „Berichten uit Gibraltar hebben aangetoond, dat daar een belangrijke militaire activiteit heerst", zeide een radio-uitzending van Berlijn in een bericht uit Madrid aan het Duitse nieuwsagentschap Transocean. „Men gelooft, dat veel oorlogsmateriaal wordt opgeslagen in de rotsversting van Gibraltar, waaronder tanks, gevechtsvliegtuigen en bommenwerpers. Deze verwikkelingen worden met een bezorgd oog gadegeslagen."

Het radio-bericht zeide, dat de toestand te Gibraltar „een rol van zeer grote belangrijkheid speelt in de Spaanse politiek. De toestand in dat deel van de wereld is gespannen geworden" (New York, (AP) 6.11).

DE U.S.A.-VLIEGERS IN CHINA.

De Noordamerikaanse gevechtsvliegers hebben 26 Japanse vliegtuigen onderschept, die onlangs een aanval hebben uitgevoerd op een Noordamerikaans vliegveld in China. Drie Japvliegtuigen werden naar beneden geschoten, alsmede een bommenwerper. Het vliegveld, aldus meldt men, is niet beschadigd. (Met de Noordamerikaanse strijdkrachten in China, vertraagd, (AP) 4.11).

DE GEVECHTEN IN DE HUPEH-PROVINCIE.

Het Chinese Hoofdcommando maakte bekend, dat er gevechten zijn uitgebroken in de buurt van Sjasji, in de Hupeh-provincie, een haven aan de Yantze-rivier. De Chinese strijdkrachten hebben daar de Japanse strijdmacht, die haar stellingen trachtte aan te vallen onderschept. Vele successen werden aan de Chinezen toegeschreven bij de op 28 October jl. uitgevoerde aanvallen op Japanse buitenposten in de Kwantung-provincie. Men deelde mede, dat de Japanse opmars in de Kiangsi-provincie aan de Zuidelijke kust van China is verijdeld (Tsjungking, (AP) 6.11).

RAF-AANVAL OP BEZET-FRANKRIJK EN DE NEDERLANDEN.

Van gezaghebbende zijde wordt bekend gemaakt, dat bommenwerpers en gevechtsvliegtuigen van de Royal Airforce bij daglicht objecten hebben aangevallen in bezet-Frankrijk, de Nederlanden en in het Noordwestelijke deel van Duitsland. Ook heeft de Raf met Boston-bommenwerpers het Duitse vliegveld te Caen aangevallen, terwijl 200 Spitfires, waaronder een escadrille van Noordamerikaanse vliegtuigen, vijandelijke objecten aanvielen in een vlucht boven bezet-Frankrijk. De grondverdediging te Caen reageerde niet op het bombardement. Bij de vluchten van Cherbourg tot Boulogne is men niet op vijandelijke weerstand gestuit (Londen, (AP) 6.11).

DE AANVALLEN VAN DE RAF IN OCTOBER.

Het Britse Ministerie van Luchtvaart deelde mede, dat de Royal Airforce offensief boven Europa opereerde gedurende 11 nachten en 21 dagen in October. Hierbij kwamen de bommenwerpers 7 nachten en 9 dagen boven Duitsland en 3 nachten en 1 dag boven Italië. Men zeide, dat het weer in deze maand meestal ongunstig was voor de nachtelijke operaties boven Duitsland, doch dat het volledige voordeel werd getrokken uit de bewolkte toestanden om daglichtaanvallen te doen. Het Ministerie zeide, dat vijandelijke vliegtuigen 4 nachten en 21 dagen in October boven Groot Brittannië verschenen, doch nooit ver in het land doordrongen.

Het Ministerie zeide verder, dat de activiteiten van de Royal Airforce in het Midden-Oosten gedurende de maand 129 vliegtuigen kostten, vergeleken bij een verlies van 286 vliegtuigen door de As. Gezegd werd, dat de Britten 110 vliegtuigen in October boven Europa verloren en 3 boven Groot Brittannië waar 35 vijandelijke vliegtuigen werden vernield (Londen, (AP) 6.11).

GROTE PRODUCTIE VAN BRITSE KOOPVAARDIJSCHEPEN

Een speciaal Comité van het Britse Lagerhuis deelde mede, dat de bouw van Britse koopvaardijschepen „waarschijnlijk nooit groter is geweest dan heden en dat het schijnt, dat de opbrengst per man in tonnen staal in de Amerikaanse werven ongeveer de helft is van de opbrengst per man in de Britse werven". Het Comité schreef het opmerkelijke Amerikaanse record toe aan de snelle tewaterlating behalve nog een speciaal lasproces „door het gebruik van meer moderne methoden behalve nog het voordeel van ruimte, arbeidskrachten, voorraden en het ontbreken van de verduistering" (Londen, (AP) 6.11).

De Verdeeldheid van onze Maatschappij

Reeds enkele malen is betoogd, dat de zedenleer niet los gedacht kan en mag worden van het economische leven. Er moet nu eenmaal een hechte overeenkomstigheid van doel bestaan bij hetgeen de overheid beziet en bij hetgeen het volk beziet. Men kan zoveel vrijheden op een rij zetten als men wil, zolang men een gederailleerde wagen niet op de rails zet, kan het ding niet lopen en is het station aan het eind van de baan waardeloos.

Inderdaad zal de oplossing van dit probleem in de huidige maatschappij heel moeilijk zijn, moeilijker nog dan het winnen van de oorlog zelf.

Er zijn tijden en landen geweest, waar het huidige probleem niet bestond, omdat het volk en zijn overheid er een homogeen geheel vormden, allen bezield van dezelfde aspiraties en ambities. Zien wij bijvoorbeeld terug naar een tijd, die nog slechts betrekkelijk kort achter ons ligt, het tijdvak van de „donkere" middeleeuwen, dan is het al terstond duidelijk, dat de donkerte dezer eeuwen niet de economische inrichting betreffen kan, al derfden deze eeuwen alle sociale regelingen, waarmede wij gezegend zijn.

Het volk van een Westeuropees land was toen katholiek. Men had er goede en slechte en lauwe katholieken onder, maar als het er op aan kwam, gevoelde en wist elkeen zich lid van als het ware één groot gezin, waarvan elk lid gestuwd werd door dezelfde motieven en zich bewoog naar hetzelfde doel. De arbeider, de jonggezel, de geleerde, de soldaat, de handswerkman, de koning, allen putten hun stuwkracht uit dezelfde bron en bij tegenslagen vonden allen de troost aan hetzelfde altaar. In de biechtstoel kregen zij allen, ongeacht hun rang of beroep precies dezelfde lessen omtrent goed en kwaad.

Er was één volk en één stuwkracht. Thans is dit anders. In de moderne staat heeft elkeen zijn eigen motieven en drijfveren, elkeen bepaalt voor zichzelf wat hij goed en wat hij kwaad vindt, elkeen meent voor zichzelf een levensdoel te bepalen. De een noemt een deugd, wat de ander een zonde noemt, en wat voor den een een gruwel is, beschouwt de ander als een daad van moed.

In de middeleeuwen bestond er slechts één standaard, en deze standaard bleef zelfs van kracht voor de afvalligen, om de eenvoudige reden, dat er geen andere standaard bestond.

Welk een openbaar en sociaal geluk uit deze eenheid voortsproot laat zich gemakkelijk indenken.

Toen eenmaal in godsdienstig opzicht de objectieve normen vervangen waren door de subjectieve normen van de nieuwe leer — die zelf natuurlijk weer in de economische, sociale en politieke ontwikkelingsgang wortelden — bleek alras, dat de Staat thans ook ondermijnd werd. Want hoe précair de verhouding tussen kerk en staat ook zij, het gezag van het ene lichaam zal nimmer ondermijnd kunnen worden, terwijl het andere gehandhaafd wordt. De voortekenen hiervan vertonen zich al allerduidelijkst in de veertiende eeuw om tenslotte uit te lopen in de triomf van het individualisme, de 16e eeuw.

De mensheid is nu eenmaal geen verzameling van loslopende individuen. Er is geen staat, geen volk, dat zich aan de gemeenschapsplicht kan onttrekken. Er is ook in de staat geen groep en geen individu, dat zich los mag maken van de dienende taak.

Zeker heeft men dit te weinig beseft. En het is misschien de harde les van deze oorlog, die ons dit op pijnlijke wijze leert. Ons vooroorlogse splinterzuchtige Nederland was in dit opzicht ook al geen voorbeeld, al halen wij met instemming nog eens het woord van Minister Fürstner aan, uitgesproken op zijn Curaçaose persconferentie, dat „ons koninkrijk, gezien de dagelijkse toenemende weerstand, de hardnekkigheid van de sabotage en de absolute onwil om den Duitser ook maar in één opzicht voet te geven, toch nog zo gek niet in elkaar zat".

Wanneer wij er ons dan toe zetten om over na-oorlogse vraagstukken te spreken, dan zal iedereen willen toegeven, dat de wereld niet kan blijven, zoals ze was, ook al is hij er van overtuigd, dat een ideale toestand nooit bereikt kan worden, en al is terugkeer naar een toestand als hierboven beschreven niet mogelijk. Het rad der historie draait maar in één richting: het herhaalt zich wel, maar draait niet terug. De mensheid heeft de plicht om steeds weer te streven naar een ideale orde, omdat anders de wereld volkomen onbewoonbaar wordt.

Doch, alle mooie richtlijnen voor een verbetering zullen niet baten, wanneer de mens zelf niet verandert. Bekeer de wereld, begin bij u zelf, is een versleten cliché, maar die toch nog wel gebruikt mag worden.

De mens moet van denk-ziekten genezen worden, vooral in deze neuropathische tijd, waarin zeker over naoorlogse problemen moet worden gepraat, maar in rustiger spheer dan veelal het geval is, wil men althans iets van waarde verwachten.

Geen tijd is beter geschikt om ons radicaal te laten afrekenen met dat waandenkbeeld, dat er op de wereld niets anders te doen is, dan het waarderen, handhaven en ontwikkelen van het individu. Deze veraf goding van het individu, tot norm van elke waarde gemaakt, leidde en leidt tot de volslagen ontwrichting van de moraal, de godsdienst, de kunst, de economie.

Het nieuws van vandaag.

Ter gelegenheid van de 25ste jaardag der Bolsjewistische Republiek heeft Premier Joseph Stalin van de U.S.S.R. een grote redevoering gehouden. Stalin zeide, dat het Russische binnenlandse front nooit sterker is geweest dan thans en dat het Russische volk nooit zo gedisciplineerd is geweest. Tevens verklaarde hij, dat de Duitsers door de afwezigheid van een tweede front in Europa zo ver hebben weten door te dringen. De militaire situatie verdeelde Stalin in twee perioden: Ten eerste, de periode toen het Rode leger de Duitsers bij Moskou had teruggeslagen en zelf het offensief had genomen. Ten tweede, de periode toen de Duitsers door de afwezigheid van een tweede front al hun reserves konden gebruiken voor de opmars in Zuidelijk Rusland.

De Russische leider noemde ook de doeleinden van de Italiaans-Duitse coalitie en die der Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie. Het verschil in beide tekende hij scherp af, waarbij hij o.a. zeide, dat de Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie strijdt voor het herstel van de democratische vrijheden en de vernietiging van het Hitlerisme. De belangrijke rede van Stalin staat op blz. 2.

In Egypte heeft de Britse opmars onverminderd voortgang. Een poging van de Duitse pantserstrijdkrachten om bij El Fuka stand te houden werd verijdeld. Volgens het Geallieerde communiqué zijn er thans 20.000 gevangenen binnen, terwijl in totaal 350 tanks en 400 kanonnen werden veroverd.

Men heeft echter nog zijn handen vol met het inhalen van de Italianen — mogelijk 6 divisies in totaal — die door de Duitsers werden achtergelaten en thans ronddolen in de woestijn.... (blz. 1).

Uit de Verenigde Staten kwamen enkele commentaren op de Egyptische strijd (blz. 1). Roosevelt was van mening, dat de Geallieerde campagne in Noord-Afrika een overwinning van grote omvang schijnt aan te nemen. Frank Knox waarschuwde tegen een al te groot optimisme en zeide, dat Rommel mogelijk nog stand zou kunnen houden met reserves (blz. 1).

Op Guadalcanal werden Japanse tegenaanvallen met zware verliezen voor hen afgeslagen en van het grootste front aller tijden — Rusland — kan worden gezegd, dat de Russen overal stand hielden (blz. 3).

Genua moest er in de afgelopen nacht weer aan geloven toen de Royal Airforce haar bommenwerpers over de Alpen zond (blz. 3).

Stalin spreekt bij 25ste jaardag Bolsjewistische Revolutie.

„Russische binnenlandse front nooit zo sterk".

„Wij strijden voor het herstel der democratische vrijheden".

„Afwezigheid tweede front reden voor Duitse opmars".

In een redevoering, welke Premier Joseph Stalin van de Sovjet-Unie op de vooravond van de 25ste jaardag der Bolsjewistische Revolutie heeft gehouden, zeide hij het volgende:

„Sta mij toe u een verslag te geven omtrent de resultaten over het afgelopen jaar van November laatstleden tot deze November. De activiteit van onze staats- en partij-organisaties heeft in hoofdzaak twee kanalen gevolgd, een in de richting van een vredelievende opbouw en organisatie van een sterk achterland voor onze fronten en de andere in de richting om defensieve en offensieve operaties te bouwen voor ons Rode leger. Het moet gezegd worden, dat dit een uiterst moeilijk en gecompliceerd organisatiewerk was. Het is echter mogelijk de moeilijkheden te boven te komen en onze fabrieken, collectieve en staatsboerderijen werken niettegenstaande de moeilijkheden, die de oorlog meebrengt, ongetwijfeld op bevredigende wijze.

Het vredelievende opbouwingswerk van onze leidende organisaties in deze periode werd tot uitdrukking gebracht in de ontwikkeling van onze oorlogs- en burgerlijke industrieën in het Oostelijke district van ons land, de evacuatie van werkers en materiaal en het vestigen van hen in nieuwe gebieden. Het bezaaide gebied werd uitgebreid en radicale verbeteringen werden aangebracht voor de winteroogst.

Onze wapenfabrieken en ondernemingen voorzien het leger op eerlijke en doeltreffende wijze van kanonnen, mortieren, vliegtuigen, tanks, machinegeweren en andere wapenen. Onze collectieve en staatsboerderijen voorzien het Rode leger ook volledig van voedsel en onze industrie van grondstoffen. Over het algemeen kan worden gezegd dat het binnenlands front van het land nooit zo krachtig en goed georganiseerd is geweest als thans.

Als resultaat van deze schitterende organisatie en het constructiewerk heeft het volk van ons land geleerd anders te handelen en meer gedisciplineerd te worden en heeft het geleerd op militaire wijze te werken.

Zij hebben hun plicht beseft ten opzichte van hun moederland en hun verdedigers aan het front. Nietsnutters en leeglopers, die geen plichtgevoel hebben, zijn er nu veel minder in ons land.

Het afgelopen jaar is niet slechts een jaar geweest van vredelievende opbouw, doch tegelijk een jaar van een vaderlandslievende oorlog tegen de Duitse indringers, die ons land verraderlijk hebben aangevallen.

De twee phasen van de strijd.

De militaire operaties aan het Sovjet-Duitse front gedurende het afgelopen jaar kunnen worden verdeeld in twee perioden: De eerste was voornamelijk een winterperiode, toen het Rode leger — na de Duitse aanvallen op Moskou te hebben afgeslagen — het initiatief in eigen handen nam en overging tot het offensief om de Duitse troepen terug te drijven alsmede om binnen vier maanden tijds op sommige plaatsen meer dan 370 kilometer af te leggen.

De tweede periode was de zomerperiode toen de Duitse fascistische troepen voordeel trokken uit de afwezigheid van een tweede front in Europa en hun laatste reserves in de strijd wierpen om het front te doorbreken in Zuidwestelijke richting en het initiatief in handen namen gedurende vijf maanden en op sommige plaatsen zoveel als 560 kilometer voortrukten.

Ik wil opmerken, dat de militaire operaties gedurende de eerste periode biezonder succes hadden. De operaties van het Rode leger in de gebieden van Rostov, Tula, Kaluga, voor Moskou en voor Tikhvin en Leningrad hebben een aantal belangrijke feiten onthuld. Zij toonden in de eerste plaats, dat het Rode leger en zijn gevechtskracht waren ontwikkeld tot een belangrijke strijdmacht, welke niet alleen in staat was de druk van de Duitse fascistische troepen te stuiten, doch ook om hen te verslaan in open slagen en hen terug te drijven.

In de tweede plaats toonden zij ook, dat de Duitse fascistische troepen, niettegenstaande al hun doorzettingsvermogen, ernstige organische defecten vertoonden, welke zekere gunstige condities aan het Rode leger hebben geboden, die zullen leiden tot hun nederlaag.

Het kan niet als een toevalligheid worden beschouwd, dat de Duitse troepen, die een triomfantelijke opmars door geheel Europa maakten en in een slag de Franse troepen versloegen, bestonden uit een eerste-klasse leger, dat slechts kon worden bestreden door een ernstige militaire weerstand in ons land. Zij stietten niet alleen op weerstand, doch waren gedwongen zich terug te trekken onder de slagen van het Rode leger over meer dan 400 kilometer van de stellingen, die zij hadden bezet, waarbij zij op hun terugtocht een ontzaggelijke hoeveelheid kanonnen, machines en ammunitie achterlieten. Dit feit kan niet enkel worden uitgelegd door de omstandigheden van de winter alleen. De tweede periode van vijandelijkheden aan het Sovjet-Duitse front werd gekenmerkt door termen ten gunste van de Duitsers. Het initiatief ging in hun handen over door ons front te doorbreken in Zuidwestelijke richting, op te rukken en de gebieden te bereiken van Voronesj, Stalingrad, Novorossisk, Pyatigorsk en Mozdok.

Door het uitblijven van tweede front konden de Nazies succes boeken.

Voordeel trekkende uit de afwezigheid van een tweede front in Europa wierpen de Duitsers en hun Geallieerden de beschikbare reserves naar het front en richtten zij hen in één richting: de Zuidwestelijke richting. Zij vormden een grote supérioriteit van strijdkrachten en behaalden grote tactische successen.

Klaarblijkelijk zijn de Duitsers niet sterk genoeg meer om het offensief tegelijkertijd in alle drie richtingen te voeren: in het Zuiden, het Noorden en het Centrum, gelijk in de zomer van het vorig jaar. Zij zijn echter nog sterk genoeg om een ernstig offensief op te zetten in een der richtingen.

Het doel van het Duitse zomeroffensief.

Wat was het voornaamste doel van de Duitse fascistische strategen, toen zij hun zomer-offensief aan ons front begonnen?

Om te oordelen naar het commentaar van de buitenlandse pers, met inbegrip van de Duitse, zou men kunnen denken, dat de voornaamste doeleinden van het offensief waren om de olie-districten van Grozny en Bakoe te veroveren, doch de feiten zijn beslist een aanfluiting voor deze veronderstelling.

De feiten tonen aan, dat de Duitse opmars naar de olie-districten van de U.S.S.R. niet hun voornaamste doel was, doch een bijkomend doel.

Wat was dan het voornaamste doel van het Duitse offensief?

Het was om Moskou te flankeren van het Oosten, om het van de Wolga en ons achterland in de Oeral af te snijden en dan naar Moskou zelf toe te slaan. De opmars van de Duitsers in Zuidelijke richting naar de olie-districten had een bijkomend doel, dat niet alleen en niet zozeer erop gericht

RUSLANDS LEIDER.

was om de olie-districten te veroveren, als om onze voornaamste reserves naar het Zuiden te trekken en het Moskou-front zodanig te verzwakken, dat het gemakkelijk zou worden succes te boeken, wanneer naar Moskou zou worden geslagen.

Dat in feite is een uitleg waarom de hoofdgroep van de Duitse troepen thans niet in het Zuiden gevonden kan worden, doch in de gebieden van Orel en Stalingrad.

De grote misrekening van Hitler.

Kort geleden viel een officier van de Duitse Generale Staf in handen van onze mannen. Een kaart werd op deze officier gevonden, waarop de plannen en de tijdtafel van de Duitse opmars worden aangetoond. Van dit document blijkt, dat de Duitsers van plan waren op 10 Juli in Borisoglebsk te zijn, in Stalingrad op 25 Juli, in Saratov op 9 Augustus, in Kuibysjev op 15 Augustus, in Arzamas op 10 September en in Bakoe op 25 September 1942.

Dit document bevestigt volkomen onze inlichtingen, volgens welke de voornaamste doelen van het Duitse zomer-offensief waren om Moskou te flankeren uit het Oosten en naar Moskou te slaan, terwijl het doel van de opmars naar het Zuiden was om — behalve wat dan ook — onze reserves zover mogelijk van Moskou te lokken en het Moskou-front zodanig te verzwakken, dat het gemakkelijker zou zijn om Moskou te nemen. In het kort was het doel van het Duitse zomeroffensief om Moskou te omsingelen en de oorlog dit jaar te beëindigen.

In November van het vorig jaar rekenden de Duitsers erop Moskou te veroveren door een frontaanval te doen en het Rode leger tot de capitulatie te dwingen en alzo het einde van de oorlog in het Oosten te bereiken. Zij voedden hun soldaten met deze illusies. Doch deze berekening is — gelijk wij thans weten — een misrekening geweest.

Hoe zullen wij het feit uitleggen, dat de Duitsers dit jaar nog in staat waren het initiatief van de operaties in hun handen te nemen en grote tactische successen te boeken aan ons front?

Stalin laakt de afwezigheid van het tweede front.

Het kan worden uitgelegd door het feit, dat de Duitsers en hun geallieerden erin geslaagd zijn al hun beschikbare reserves op te hopen en deze aan het Oostelijk front in te zetten en een grote meerderheid van strijdkrachten in een richting te vormen.

Maar waarom waren zij in staat al hun reserves op te hopen en deze naar het Oostelijk front te werpen?

Omdat de afwezigheid van het tweede front in Europa hen in staat stelde deze operatie uit te voeren zonder risico voor zichzelf.

Laat ons aannemen, dat het tweede front bestond in Europa, gelijk het bestond in Wereldoorlog I en dat het tweede front — laat ons zeggen — 60 Duitse divisies afleidde en 20 divisies van Duitslands geallieerden. Welke zou dan de positie van de Duitse troepen aan ons front geweest zijn?

Het is niet moeilijk om na te gaan, dat hun positie betreurenswaardig zou zijn. Nog meer, zij zou het einde betekenen van de Duitse fascistische troepen, omdat in dat geval het Rode leger zich niet zou bevinden waar het thans is, doch ergens nabij Pskov, Minsk, Zhitomir en Odessa. Dit wil zeggen, dat reeds in de zomer van dit jaar het Duitse fascistische leger aan de rand zou hebben gestaan van een ramp en indien dat niet zo is, dan komt dat doordat de Duitsers werden gered door de afwezigheid van een tweede front in Europa.

Hoe de Duitsers er in 1914 — 1918 voor stonden.

Laat ons de quaestie van het tweede front in Europa in haar historische aspecten bezien. In Wereldoorlog I moest Duitsland strijden aan twee fronten. In het Westen hoofdzakelijk tegen Groot Britannië en Frankrijk en in het Oosten tegen de Russische troepen. Alzo bestond er in Wereldoorlog I een tweede front tegen Duitsland.

Van de 220 divisies, die Duitsland toen had, waren niet meer dan 84 divisies aan het Russische front gestationneerd. Als wij hieraan toevoegen de troepen van Duitslands geallieerden, die zich toen aan het Russisch front bevonden — namelijk 37 Oostenrijk-Hongaarse divisies, 2 Bulgaarse divisies en 3 Turkse divisies — dan krijgen wij een totaal van 126 divisies tegen de Russen.

De rest van de divisies, die Duitsland en zijn geallieerden ter beschikking had, hield hoofdzakelijk het front tegen de Engelse en Franse troepen, terwijl een gedeelte daarvan garnizoensdiensten deed in de bezette gebieden van Europa. Alzo was de positie in Wereldoorlog I.

De Duitse positie in 1942.

Hoe is de positie nu in Wereldoorlog II? Laat ons zeggen in September van dit jaar. Volgens authentieke inlichtingen die buiten alle twijfel staan, bevinden zich van de 256 divisies, die Duitsland thans heeft, niet minder dan 179 aan ons front.

Als wij hieraan toevoegen 22 Roemeense divisies, 14 Finse divisies, 10 Italiaanse divisies, 13 Hongaarse divisies, 1 Slowaakse en 1 Spaanse divisie, dan komen wij aan een totaal van 240 divisies, die nu aan onze fronten vechten.

De overige divisies van Duitsland en zijn geallieerden verrichten garnizoensdiensten in de bezette landen (Frankrijk, België, Noorwegen, Nederland, Joegoslavië, Polen, Tsjechoslowakije), terwijl een deel ervan in Libye of Egypte strijdt tegen Groot Britannië.

Het Libyse front leidt in het geheel 4 Duitse divisies en 11 Italiaanse divisies af. Zo zien wij ons in plaats van tegen 126 divisies in Wereldoorlog I thans gesteld tegenover niet minder dan 240 divisies en in plaats van 84 Duitse divisies hebben wij nu 179 Duitse divisies tegen het Rode leger.

Daar hebt gij de voornaamste reden en de grond voor de tactische successen van de Duitse fascistische troepen aan ons front.

Stalin prijst de moed van zijn volk.

De Duitse invasie van ons land wordt dikwijls vergeleken met Napoleons invasie van Rusland. Doch deze vergelijking zal geen critiek kunnen verdragen. Van de 600.000 troepen, die de campagne tegen Rusland begonnen, bracht Napoleon voorzichtigheidshalve 130 tot 140.000 zover als Borodino. Dat was al wat hij tot zijn beschikking had bij Moskou. Wel, nu staan wij tegenover 3 millioen troepen en zij zijn bewapend met alle moderne werktuigen van de oorlog.

Gij kunt dus begrijpen hoe ernstig en buitengewoon de moeilijkheden zijn, waarvoor het Rode leger zich gesteld ziet en de heldenmoed welke het aan de dag legt in zijn oorlog van bevrijding tegen de Duitse fascistische troepen.

Ik geloof, dat geen ander land en geen ander leger weerstand zou kunnen hebben geboden aan zulk een aanval van beestachtige benden van Duitse fascistische boeven en hun trawanten. Slechts ons Sovjet-land, slechts ons Rode leger, zijn in staat zulk een aanval te weerstaan. En niet alleen te weerstaan, doch te overweldigen.

Het tweede front is een onmisbare noodzakelijkheid.

Men vraagt dikwijls waarom er na alles geen tweede front in Europa is? Ja, er zal vroeger of later een zijn. Er zal er een zijn. En het zal niet slechts zijn omdat wij het nodig hebben, doch bovenal omdat onze Geallieerden het niet minder dan wij nodig hebben.

Onze Geallieerden kunnen niet nalaten te beseffen, dat sedert Frankrijk buiten gevecht is gesteld de afwezigheid van een tweede front tegen fascistisch Duitsland slecht zou kunnen eindigen voor alle vredelievende landen, met inbegrip van de Geallieerden zelven.

Men kan thans onbetwistbaar beschouwen, dat tijdens het verloop van de oorlog, die aan de landen is opgedrongen door Hitleristisch Duitsland, de radicale demarcatie van strijdkrachten en de formatie van twee tegenovergestelde kampen heeft plaats gehad: het kamp van de Italiaans-Duitse coalitie en het kamp van de Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie.

Twee tegengestelde coalities.

Het is eveneens onbetwistbaar, dat deze twee tegengestelde coalities worden geleid door twee verschillende en tegengestelde programma's van actie. Het program van actie der Italiaans-Duitse coalitie kan worden beschreven door de volgende punten:

Raciale haat en overheersing van de gekozen landen, onderwerping van andere landen en de verovering van hun gebieden, de economische knechting van landen en de verspilling van hun nationale rijkdom, de vernietiging van de democratische vrijheden en de instelling van een Hitleristisch régime overal.

Het program van de Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie is de afschaffing van de raciale uitsluiting, de gelijkheid van landen en de onschendbaarheid van hun gebieden, de bevrijding van de geknechte landen en het herstel van hun souvereine rechten, het recht van elk land om zijn zaken te regelen gelijk het verkiest, economische hulp aan de landen, die geleden hebben en bijstand aan hen in het verkrijgen van hun materiële welvaart, het herstel van de democratische vrijheden en de vernietiging van het Hitleristische régime.

Het effect van het program der Italiaans-Duitse coalitie is geweest, dat alle bezette landen van Europa — Noorwegen, Denemarken, België, Nederland, Frankrijk, Polen, Tsjechoslowakije, Joegoslavië, Hellas en de bezette gebieden van de U.S.S.R. — alle branden van haat voor de Italiaans-Duitse tyrannen. Zij veroorzaken elke schade, die zij mogelijkerwijze aan de Duitsers en hun geallieerden kunnen toebrengen en wachten een gunstige gelegenheid af om wraak te nemen op hun verovervaars voor de vernedering en wreedheden, die zij ondergaan hebben.

In verband hiermede is een der karakteristieke feiten van dit ogenblik, dat de Italiaans-Duitse coalitie zich steeds meer afzondert, haar morele en politieke reserve in Europa uitput en steeds zwakker en brozer wordt.

Het effect van het program van actie der Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie is geweest, dat alle bezette landen in Europa vol sympathie zijn voor de leden van deze coalitie en bereid zijn hun alle hulp te verlenen, waartoe zij in staat zijn. In verband hiermede is een ander karakteristiek feit van het ogenblik, dat de morele en politieke reserves van deze coalitie van dag tot dag toenemen in Europa en dat deze coalitie steeds meer millioenen van sympathiseerders wint, die bereid zijn zich bij haar te voegen in de strijd tegen de Hitleristische tyrannie.

Indien de relatieve sterkte van deze twee coalities wordt bestudeerd van het standpunt der menselijke en materiële bronnen, dan kan men slechts tot de conclusie komen, dat de Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie een onbetwistbaar voordeel heeft. De vraag is: Is dit voordeel alleen voldoende voor het behalen van de overwinning? Er zijn gelegenheden, gelijk wij weten, dat onze bronnen overvloedig zijn, doch dat zij zo onwinstgevend worden geëxploiteerd, dat het voordeel wordt teniet gedaan.

Het is duidelijk, dat behalve de bronnen nodig is de capaciteit om deze bronnen te mobiliseren en de bekwaamheid om haar op juiste wijze uit te breiden.

Is er enige reden om te twijfelen aan het bestaan van een dergelijke bekwaamheid bij de mannen van de Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie? Er zijn mensen, die hieraan twijfelen. Doch welke grond hebben zij voor hun twijfel? Er was eens een tijd, dat de mannen van deze coalitie hun bekwaamheid en capaciteit toonden om de bronnen van hun land te mobiliseren en die juist uit te breiden met het doel van economische, culturele en politieke ontwikkelingen.

Men vraagt zich af: Welke gronden bestaan er om eraan te twijfelen, dat de mannen, die hun capaciteit en bekwaamheid hebben getoond om de bronnen te mobiliseren en te distribueren voor economische, culturele en politieke doeleinden, onbekwaam zijn om dezelfde dingen te doen voor oorlogsdoeleinden?

Ik geloof, dat däarvoor geen grond bestaat. Men zegt, dat de Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie elke kans heeft om te winnen en dat zij zeker zal

winnen, indien zij niet een organisch gebrek hadde, welke haar kan verzwakken en uiteen doen vallen.

Dit gebrek is volgens de mening van deze mensen, dat deze coalitie bestaat uit heterogene elementen met een verschillende ideologie en dat deze omstandigheid de organisatie van hun gezamenlijke actie tegen den gemeenschappelijken vijand zal beletten.

Ik geloof, dat deze bewering verkeerd is.

Het zou belachelijk zijn de verschillen in ideologieën te ontkennen en de sociale systemen van de landen, die de Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie uitmaken. Doch sluit dit de mogelijkheid en doeltreffendheid uit van een gezamenlijke actie door de leden van deze coalitie tegen den gemeenschappelijken vijand? Zeker niet. Meer dan het bestaan van deze bedreiging legt zij hun de noodzaak op gezamenlijk op te treden om het mensdom te sparen voor de terugkeer tot het barbarendom en de Middeleeuwse wreedheden. Is het gezamenlijke program van actie der Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie geen voldoende basis voor de organisatie voor een gemeenschappelijke strijd tegen Hitleristisch Duitsland en het behalen van de overwinning daarover? Ik geloof, dat het voldoende is.

Er kan geen twijfel over bestaan, dat al deze feiten wijzen op een grotere toenadering tussen de U.S.S.R., Groot Britannië en de Verenigde Staten van Noord Amerika die heden vereend zijn in een gevechts-alliantie tegen de Italiaans-Duitse coalitie. Er kan slechts één conclusie bestaan, namelijk dat de Anglo-Sovjet-Amerikaanse coalitie elke kans heeft de Italiaans-Duitse coalitie te overwinnen en zeker zal zij die overwinnen.

Duitse regering en leger moeten worden vernietigd.

Onze tweede taak is in feite Hitlers leger en zijn leiders te vernietigen. De Hitleristische Zwarte Wachten hebben het tot een regel gemaakt om de Russische oorlogsgevangenen te kwellen, hen bij honderden af te stropen en duizenden hunner ter dood te veroordelen door uithongering. Zij misbruiken en slachten de burgerbevolking in de bezette landen, onze landgenoten, de vrouwen, kinderen en andere mensen, onze broeders en zusters. Zij hebben het tot hun doel gemaakt de bevolking te knechten of uit te roeien van de Oekraïne, Byelo Rusland, de Baltische Staten, Moldavia, de Krim en de Caucasus. Slechts de schelmen en Zwarte Wachten, die geen eer hebben en gedaald zijn tot het peil van beesten, kunnen zich zulke vergrijpen veroorloven ten opzichte van onschuldige, onbewapende mensen. De situatie is zo duidelijk geworden, dat niets gemakkelijker is dan om onze taak in deze oorlog te bepalen.

„Wij beogen niet de vernietiging van Duitsland".

In een vraaggesprek met een Turks Generaal, dat in het Turkse nieuwsblad „Cumhuriyet" gepubliceerd werd, zeide die kannibaal Hitler: „Wij zullen Rusland vernietigen, zodat het nooit meer in staat zal zijn op te staan."

Het is niet ons doel om Duitsland te vernietigen, omdat het onmogelijk is om Duitsland te vernietigen, gelijk het onmogelijk is om Rusland te vernietigen, doch de Hitleristische Staat kan en zal worden vernietigd en onze eerste taak is in feite om de Hitleristische Staat en zijn geestdrijvers te vernietigen.

In hetzelfde vraaggesprek zeide die bandiet Hitler: „Wij zullen de oorlog voortzetten tot Rusland opgehouden heeft een georganiseerde militaire kracht te zijn."

Het is niet ons doel om de gehele militaire kracht in Duitsland te vernietigen, omdat elk belezen persoon zal begrijpen, dat dit niet alleen onmogelijk is voor wat betreft Duitsland, doch ook voor wat betreft Rusland. Doch het is ook af te raden om een andere reden met het oog op de toekomst. Doch Hitlers leger kan en moet worden vernietigd. Zij hebben Europa bedekt met galgen en concentratie-kampen, zij hebben een misdadig systeem van gijzelaars ingevoerd, zij hebben geheel onschuldige burgers doodgeschoten en als gijzelaars genomen, omdat een of ander Duits beest werd belet in het verkrachten van vrouwen of het beroven van burgers. Zij hebben Europa in een gevangenis van landen geworpen — en dit noemen zij de nieuwe orde in Europa.

„Wij voeren een oorlog van bevrijding".

Onze derde taak is om de gehate nieuwe orde te vernietigen in Europa en de makers ervan te straffen. Dit zijn onze taken, kameraden. Wij voeren een grote oorlog van bevrijding. Wij voeren hem niet alleen, doch in samenwerking met onze Geallieerden. Hij zal in onze overwinning eindigen over de boze vijanden van het mensdom, over de Duitse fascistische imperialisten. Op zijn standaard zal zijn geschreven: „Leve de overwinning van de Anglo-Sovjet-Amerikaanse gevechts-alliantie! Leve de bevrijding der Europese landen van de Hitler-tyrannie! Leve de vrijheid en onafhankelijkheid van ons glorieuze Russische Moederland! En de dood aan de Duitse fascistische indringers, hun staat, hun Leger, hun Nieuwe Orde in Europa! Glorie aan ons Rode Leger, Glorie aan onze Marine, Glorie aan de mannelijke en vrouwelijke guerilla's!" (Moskou, (AP) 6.11)

CURACAO

ZUSTER BERGHMANS †.

In alle vroegte werd hedenmorgen op het Pensionnaat Welgelegen Zuster Berghmans plotseling door God opgeroepen naar de hemel.

Zuster Berghmans werd op 14 Juli 1867 te Capelle bij Antwerpen geboren en trad reeds op jeugdige leeftijd in bij de Zusters van Roosendaal.

Op 21 October 1891 kwam zij op Curaçao aan en werd zij lerares op het Pensionnaat Welgelegen, waar zij vooral Frans doceerde.

51 Jaar lang diende zij vol plichtsgetrouwheid Kerk en Staat in het onderwijs. Haar verdiensten zijn slechts aan God bekend om Wien zij dit alles deed. Haar liefde voor de kinderen was groot en nimmer was haar iets te veel.

Haar daden zullen haar volgen in de hemel, waar God haar duizendvoudig zal lonen en op de aarde, waar haar talloze leerlingen in haar eigen leven tot uitdrukking brengen, wat Zuster Berghmans tot zulk een schoon leven wekte.

Zuster Berghmans ruste in vrede.

AFSCHEIDSCONCERT TEUN DON.

Op het afscheidsconcert van den Pianist Teun Don, dat onder de auspiciën van de Curaçaose-Kunstkring op 12 November as. met medewerking van den violist Max Tak in het Theater Brion zal plaats vinden, wordt het volgende programma uitgevoerd: Beethoven: Sonate in F. gr. t. Op. 24 voor viool en piano. César Franck: Sonate in A. gr. t. viool en piano. Maurice Raval Ravel: Pavane pour une Infante défunte, Jeux d'Eau (piano solo). Pablo de Sarasate: Airs Tsiganes, Max Tak. Slavisch Wiegelied (opgedragen aan Louis Zimmerman); Boris Lenski: Maälach Haämaweth (viool-solo).

KAARTAVOND IN HET ZEEMANSHUIS.

Hedenavond om 20 uur is er een kaartavond en bridgedrive in het Katholieke Zeemanshuis voor de leden van de Koopvaardij en van de Marine. Mooie prijzen zijn door het Bestuur beschikbaar gesteld.

VERENIGINGSNIEUWS.

K.S.C.: Programma van morgen, Zondag 8 November: 10 uur Competitie 2e klasse E.D.O. — De West.

Van 12 uur tot 16.30 uur Baseball; 16.30 uur Semifinale van het Monseigneur Verriet Tournooi tussen Vitesse en Veloz. Ook spelen nog Tropiaals jr. tegen Scherpenheuvel jr.

„BUZIAU" ONTBONDEN.

In de algemene vergadering van 2 November 1942 heeft de Curaçaose Vereniging van Kleine kunst Amateurs „Buziau" besloten de vereniging te ontbinden. Hiertoe werd besloten, omdat de Heer Max Tak om persoonlijke redenen het voorzitterschap van de Technische Commissie en de artistieke leiding neergelegd heeft.

BUITENLAND.

GENUA DOOR DE RAF GEBOMBARDEERD.

Officieel wordt medegedeeld, dat zware bommenwerpers van de Royal Airforce Genua in de afgelopen nacht hebben aangevallen. De eerste berichten geven te kennen, dat de aanval geconcentreerd was en succes had. De bommenwerpers ondervonden „moeilijke" weerstoestanden op de uitreis naar Italië en bij hun vliegvelden op de terugkeer, doch het weer was goed boven het doel zelf. 2 Britse bommenwerpers werden vermist (Londen, (AP) 7.11).

TOTALE UITROEIING VAN ROMMELS HEIRSCHAREN.

Drie snelle gepantserde divisies van het 8e Britse leger, die worden aangevoerd door Luitenant-Generaal Bernard Montgomery, hebben twee wiggen gedreven door de strijdkrachten van Maarschalk Erwin Rommel en zijn thans bezig binnen de vijandelijke stellingen te vechten. Het Hoofdcommando van de As gaf toe, dat het Geallieerde offensief Matruh nadert op 170 kilometer ten Westen van het oude gevechtsterrein bij El Alamein. De laatste berichten zeiden evenwel, dat men gevorderd is tot 50 kilometer van El Alamein. Het Britse communiqué deelde mede, dat de tanks de As op de hielen zitten in de sector bij El Daba. Montgomery zeide, dat gedeelten van Rommels leger, aan welke het gelukt is te ontsnappen, in volle terugtocht zijn. De diepe tankdoorbraken en omsingelingen en het hameren op de terugtrekkende strijdkrachten kunnen wel het lot bezegelen, dat den Duitsen en Italiaansen strijdkrachten beschoren is, voor zij zich kunnen terugtrekken over de Egyptisch-Libyse grens, die nog 250 kilometer meer ten Westen gelegen is.

Montgomery verhaalde van deze penetratie door de tankstrijdkrachten, toen hij de oorlogscorrespondenten gisteren op zijn Hoofdkwartier in de woestijn ontving, teneinde dezen laatsten kond te doen van de volledige en absolute overwinning in de slag bij El Alamein. Een officiële verklaring maakte heden de gestadige vernietiging van Rommels leger bekend. De Duitsers verloren aan gevangenen meer dan 13000 man en 339 van hun tanks werden buiten gevecht gesteld. De volle omvang van Rommels nederlaag wordt aangetoond in het Britse communiqué, dat vertelde van de gevangenneming van grote aantallen Italianen, die klaarblijkelijk verlaten werden in hun stellingen, terwijl de Duitsers zich door middel van vrachtwagens en anderszins trachtten te redden door een vlucht langs de kuststreken. Niettemin gaat men voort met ononderbroken luchtaanvallen op de kustwegen in een voortzetting van het luchtoffensief, dat de As-strijdkrachten uiteen heeft geslagen (Caïro, (AP) 6.11).

OORLOGSCOMMUNIQUE VAN CAIRO.

Het gezamenlijke oorlogscommuniqué van Caïro luidt als volgt: „In de nacht van 5 op 6 November en gisteren zette het achtste leger zijn achtervolging van den vijand in Westelijke richting voort. De resten van het pantserleger poogden onze opmars te stuiten bij de Fuka-inzinking, doch na energieke aanvallen door onze pantserstrijdkrachten werden zij verder naar het Westen verdreven.

Het aantal gevangenen bedraagt thans veel meer dan 20.000. Het kostbare materiaal dat tot nu toe veroverd werd omdat een totaal van 350 tanks, 400 kanonnen en vele gepantserde voertuigen.

In het Zuiden heeft de opruiming van de achtergelaten Italiaanse divisies voortgang. De opmars van het achtste leger duurt voort. Na een nacht van hevige bombardementen hebben onze luchtstrijdkrachten gisteren de aanvallen van geringe hoogte voortgezet op den nog terugtrekkenden vijand.

Biezonder succesrijke aanvallen werden uitgevoerd op een punt ten Westen van Matruh waar hevige verliezen werden veroorzaakt aan voertuigen en troepen. Zware bommenwerpers deden bij daglicht aanvallen op Benghazi en Tobruk.

Te Benghazi werden voltreffers gemeld op een tanker en een koopvaardijschip werd te Tobruk getroffen. Geen vijandelijke luchtactiviteit wordt gemeld. In de nacht van 5 op 6 November werd een groot Italiaans vliegtuig in zee neergeschoten ten Noorden van Malta. Van bovengenoemde operaties keerden twee onzer vliegtuigen niet terug, doch drie der vliegers, die tevoren als vermist waren opgegeven, bevinden zich thans in veiligheid" (Caïro, (AP) 7.11).

„DE V.S. BOUWEN EEN ONOVERWINNELIJK LEGER".

Rechter Frank Murphy van het Hoge Gerechtshof der Verenigde Staten, die vier maanden oefende met het leger als Luitenant Kolonel gedurende de afgelopen zomer, zeide ervan overtuigd te zijn, dat de Verenigde Staten de door de Japanners bezette steden in het Verre Oosten kunnen doen overstromen met Noordamerikaanse tanks. Hieraan voegde hij toe: „De Verenigde Staten bouwen een onoverwinnelijk leger. Er zijn geen tanks als de onze. Wij hebben tanks van andere landen gezien en er is geen vergelijking tussen te maken. Wij moeten in staat zijn iedereen te slaan in productie" (Boston, (AP) 6.11).

Nederlands Feestdag

Nederlands hoogste nationale feestdag wordt heden gevierd. Het is feest van Willibrord, Apostel van Nederland, de man aan wien ons vaderland zijn kerstening te danken heeft en wiens nagedachtenis bij de Christenen van alle gezindten gelijkelijk in ere is, getuige de herdenkingssamenkomst in Utrecht bij Willibrords twaalfde eeuwgetijde, toen Protestantse en Katholieke kerkelijke overheden zich in de Domkerk vergaarden om Willibrords roem te verkonden.

De kerstening van ons land is van onmetelijk belang geweest voor onze culturele ontwikkeling, zodat zelfs modernen en vrijdenkers in 1939 Nederlands grootsten man gezamenlijk hebben herdacht. Maar niet alleen in godsdienstig en daardoor cultureel opzicht is Willibrordus van belang. In politiek opzicht betekent Willibrord door zijn samenwerking met de Frankische hofmeiers Pepijn en Karel Martel het begin van de wording van ons volk, zoals die later door en in Oranje voltooid wordt.

Want Willibrordus heeft door dit alles in eerste beginsel ook de grondslagen gelegd voor de samenhang van de Noordnederlandse stam, het latere volk Der Nederlanden. Immers het kerstenen van de in onze contreien wonende volken betekende tegelijkertijd hun opgaan in het Frankische rijk, en daarmede hun deel hebben in de verdere Frankische wereld. Willibrord bleef daarom altijd in ere en in latere eeuwen zien Friesland, Holland, Zeeland en Utrecht in Hem het beginsel van hun geestelijke wasdom. Iets van de wording van het Noordnederlandse volksbewustzijn, volksleven en beschaving is de uitslag van Willibrordus' werk.

Willibrordus is door zijn Angelsaksische afkomst reeds bij het leggen van de kiem van ons volksbestaan een band geweest, die de eeuwen door zou bestaan tussen ons land en de Britse eilanden, zij het dan dat tijdelijke belangen deze band soms te strak zouden spannen, zodat hij zelfs een enkele maal geknapt is. Doordat Bonifatius een leerling was van den Apostel van Nederland in de door Willibrordus gestichte school te Utrecht, is Nederland in zekere zin de leermeester van Duitsland geweest.

Ook al is in kerkelijk opzicht in ons land later een versplintering gekomen, die katholieken en protestanten gelijkelijk betreuren en voor welker herstel vurig gebeden wordt, al deze groepen voeren haar oorsprong terug op Willibrordus, en tezaam en in Hem zien alle Nederlanders met de woorden van Professor Jan Huizinga **„de samenhang van de Noordnederlandse kern van heerschappij en volk".**

Vieren wij als nationale feestdag de 31e Augustus en zullen wij zeker de dag onzer victorie na de oorlog als een nationale feestdag gaan vieren, deze nationale feestdagen vinden hun oorsprong in en wortelen in Nederlands Hoogtijdag, het Feest van St. Willibrordus, het beginsel van onze samenhang als volk van vrije Friezen, vrije Nederlanders.

ALLERLAATSTE NIEUWS

— **Een Britse haven:** Het grootste contingent van de Canadese luchtmacht, dat ooit Engeland bereikte, is in een Britse haven aangekomen na een snelle en veilige oversteek van de Atlantische Oceaan. Ongeveer 80% van de mannen bestond uit bemanningen van vliegtuigen.

— **New Delhi:** In aanvallen op de havenbedrijven en de scheepvaart te Rangoen door Noordamerikaanse bommenwerpers werd gisteren — naar men meent — een klein schip getroffen. Pakhuizen werden beschadigd. De aanvallers leden geen verliezen.

— **Caïro:** Officieel wordt medegedeeld, dat de Geallieerde troepen zich thans ten Zuiden van Mersa Matruh bevinden, dat 176 kilometer ten Westen van El Alamein ligt.

— **Tokio:** Het Keizerlijke Japanse Hoofdkwartier maakte bekend, dat de Japanse vlooteenheden 21 vijandelijke duikboten tot zinken brachten in de periode van de tweede helft van Juli tot de tweede helft van October. In dezelfde periode zouden 29 Japanse koopvaardijschepen met een scheepsruimte van 122,500 ton verloren zijn gegaan. De vlooteenheden zouden in dezelfde periode 34 vijandelijke koopvaardijschepen hebben vernield met een ruimte van 252.400 ton en zelf 2 duikboten hebben verloren.

— **Rome:** Het Italiaanse communiqué deelt mede, dat de gevechten gisteren voortduurden in het gebied ten Oosten van Mersa Matruh. Heftige tegenaanvallen van de As zouden hevige verliezen hebben toegebracht aan de vijandelijke pantsercolonnes. In herhaalde nachtelijke aanvallen zouden de vliegvelden van Malta zijn gebombardeerd. Het communiqué zegt verder: „In de afgelopen nacht deden Britse vliegtuigen een aanval op Genua. Biezondere schade werd gerapporteerd in het Centrum en het Oostelijke deel van de stad, waar opmerkelijke schade werd veroorzaakt. De verliezen onder de burgerbevolking, die tot nu toe werden vastgesteld, zijn 20 doden en 50 gewonden. Het gedrag van de bevolking was zeer gedisciplineerd. Op zijn minst 2 Britse bommenwerpers werden in vlammen neergehaald."

— **Londen:** Gemeld wordt, dat de 350 tanks en 400 tanks, die in het communiqué van hedenmorgen van Caïro genoemd worden, door de Britten werden veroverd, behalve nog de aantallen, die vernield werden. Behalve de meer dan 20.000 gevangenen, maakte het communiqué niet bekend hoeveel vijandelijke manschappen werden gedood of gewond. Men gelooft, dat de oorspronkelijke sterkte van Erwin Rommels leger bestond uit 140.000 man.

— **Londen:** Morgenmiddag om 16.30 uur Curaçaose Tijd, zal Mevrouw Eleanor Roosevelt voor de B.B.C. een radio-rede houden. Golflengte 25 meter.

De Rol der Verenigde Staten in de komende tijd.

Deze eeuw moet Amerikaans worden.

Grondslagen voor de Vrede.

DOOR HENRY R. LUCE.

Wij Amerikanen zijn ontevreden — aldus Luce in „Life", waaraan onderstaand artikel ontleend is. Het is zeker nodig kennis te nemen van wat een van Amerika's grootste publicisten schrijft, ook al zal men het zeker niet in elk opzicht met Luce's uitspraken eens zijn.

Wij voelen ons ontevreden over Amerika, zo zegt Henry Luce dan. Wanneer wij naar de overige wereld zien, dan verwart ons dat; we weten niet hoe we er mee aan moeten. Wanneer we naar de toekomst zien, dan worden we vervuld van bange verwachtingen. De toekomst schijnt voor ons niets in te houden dan conflicten, scheuring en oorlog.

Wij weten hoe gelukkig wij zijn. Vergeleken bij de ganse rest van het mensdom zijn ten minste twee derden van ons werkelijk rijk — rijk aan voedsel, rijk aan kleren, rijk aan amusement, rijk in vrije tijd, rijk. En terzelfdertijd weten wij, dat de ziekte waarmede de wereld behept is ook onze ziekte is. Ook wij zijn op erbarmelijke wijze in gebreke gebleven om de problemen van onze tijd op te lossen. En nergens ter wereld zijn de tekortkomingen van den mens zo weinig verschoonbaar geweest als in de Verenigde Staten. Nergens is het contrast tussen de redelijke verwachtingen van dit geslacht en de werkelijke mislukkingen en teleurstellingen zo groot geweest. En daardoor fladderen nu al onze fouten en misslagen als even zovele onheilspellende vogels boven ons hoofd.

Er is een fundamenteel vraagstuk, dat wij hebben trachten te ontwijken. En dat is dieper dan de onmiddellijke uitslag van deze oorlog. Wanneer wij dat vraagstuk op de juiste wijze aanpakken, dan kunnen wij een den mens waardige toekomst tegemoet zien, dan kunnen wij vrede hebben in ons hart. Wanneer wij doorgaan het te ontwijken, dan wachten ons 10, 20, 30 bittere jaren met een reeks van rampen.

Het is het grote, belangrijke feit, dat de volle gelegenheid om het leiderschap in de wereld op ons te nemen thans in onze hand is. Als bewijs hiervoor hebt ge slechts te zien naar het merkwaardige en diep historische feit, dat slechts Amerika metterdaad kan zeggen, welke oorlogsdoeleinden deze oorlog heeft.

Groot Britannië kan de volledige overwinning niet behalen, kan zelfs Hitler niet tot staan brengen, zonder de hulp van Amerika. Het is om die reden, dat, wanneer Engeland oorlogsdoeleinden aanwijst, het Amerikaanse volk in staat is om deze doeleinden goed te keuren of te verwerpen. Maar wanneer Amerika oorlogsdoeleinden opstelde, dan zou Groot Britannië deze zeker aanvaarden. En de gehele wereld, Adolf Hitler incluis, zou ze aanvaarden als een standaard van zijn strijd.

Amerika en Engeland.

De Amerikanen verkeren in de mening, dat door samen te werken met Engeland, wij Engelands spel spelen en niet het onze. Wat voor zin dit denkbeeld in het verleden ook gehad moge hebben, heden ten dage is het dwaas.

Zie eens naar de kort geleden in de Londense „Economist" verschenen verklaring:

„Wanneer er een nauwer aansluiting, tussen Groot Britannië en de Verenigde Staten verkregen wordt, dan kan een eiland met minder dan 50 millioen mensen niet verwachten, dat het de „oudste firmant" zal zijn. Het zwaartepunt en de uiteindelijke beslissing moeten voortdurend meer aan Amerikaanse zijde komen te liggen."

Groot Britannië is bereid om in een compagnonschap ons de rol van oudsten partner te laten spelen. Onder ernstige Britten hoort men als voornaamste klacht, dat Amerika nagelaten heeft om gebruik te maken van de mogelijkheid om het wereldleiderschap op zich te nemen. Wij Amerikanen hebben niet langer het excuus, dat wij de zaken niet kunnen regelen, zoals wij dat wensen.

Maar wat is het dat wij wensen? Is er een of ander practisch uitvoerbaar en begrijpelijk plan, dat wezenlijk goed zou zijn voor Amerika? Er is zulk een plan. En hier komen wij op de keuze, die de Amerikanen meer dan iets anders trachten te vermijden — isolationisme of internationalisme. Wij hebben dat vraagstuk op alle mogelijke manieren trachten te ontwijken. Laten wij het nu eens eerlijk onder ogen zien.

De fundamentele moeilijkheid met de Amerikaanse nationale politiek is geweest, dat, hoewel deze natie in de 20e eeuw de machtigste en meest vitale van de wereld werd, de Amerikanen niet bij machte zijn geweest zich aan te passen aan dit feit. Dat zij niet staat geweest zijn hun rol als wereldmacht te spelen, heeft rampzalige gevolgen gehad voor de gehele mensheid. Het geneesmiddel is dit: thans met ons gehele wezen onze plicht en onze gelegenheid aan te grijpen en op de wereld als geheel de volle zwaarte van onze invloed aan te wenden.

Het spreekt van zelf, dat Amerika niet verantwoordelijk zijn kan voor het goed gedrag van de gehele wereld. Maar Amerika is wel verantwoordelijk, zowel tegenover zich zelf als tegenover de historie, voor het wereldmilieu, waarin het moet leven. Niets kan zulk een vitale invloed hebben op Amerika's „milieu" als Amerika's eigen invloed daarop en wanneer Amerika's omgeving ongunstig is voor de groei van Amerika's leven, dan kan Amerika niemand dit zwaarder aanrekenen dan zichzelf. Dat Amerika er niet in geslaagd is te zien welke verhouding het land tot zijn „omgeving" had, waarin ligt het moreel en practisch bankroet van het isolationisme.

In 1919 hadden wij een gelegenheid zonder weerga in de historie om het constructief leiderschap in de wereld op ons te nemen. Wij grepen die gelegenheid niet. Wilson pakte haar onjuist aan. Wij verwierpen haar. De gelegenheid bleef bestaan. Wij verknoeiden haar in de twintiger jaren en in de verwarring van de dertiger jaren brachten wij haar om hals.

De wereld te leiden kan nooit een gemakkelijke taak zijn. De taak wordt nog oneindig moeilijker doordat wij thans de hoop moeten zien te verlevendigen, dat wij die gemiste gelegenheid alsnog moeten te baat nemen. Niettemin, met de hulp van ons allen en van Rooevelt moeten wij slagen, waar Wilson faalde.

Vier stellingen.

Overweeg eens de volgende waarheden over onze dagen. Deze 20e eeuw is overweldigend, moeilijk, paradoxaal, revolutionnair. Wanneer wij er ons een helder beeld van willen vormen, dan moeten wij ons vier stellingen voor ogen houden.

Ten eerste: voor het eerst in de geschiedenis leven 2.000.000.000 mensen in een fundamenteel ondeelbare wereld.

Ten tweede: de moderne mens haat de oorlog en voelt, dat hij in de huidige vorm zelfs fataal kan zijn voor zijn geslacht.

Ten derde: onze wereld is voor de eerste maal in staat in alle wezenlijke behoeften van het menselijk huishouden te voorzien.

Ten vierde: de wereld van de 20e eeuw moet tot op aanzienlijke hoogte Amerikaans ingesteld zijn, wanneer zij tot gezond en krachtig leven herwekt zal worden.

Wat ten eerste en ten tweede betreft, men moet zich niet voorstellen, dat iets als een wereld-staat in deze eeuw tot stand gebracht moet worden. Maar wij moeten ons voor ogen houden, dat vrede niet duurzaam zijn kan, tenzij zij heerst over een zeer groot deel van de wereld. De justitie zal er na aan toe zijn alle betekenis in de menselijke geest te verliezen, tenzij rechtvaardigheid dezelfde fundamentele beginselen onder vele volken hebben zal. Tyrannie moge een grote levensruimte nodig hebben, vrijheid heeft nog groter levensruimte nodig dan tyrannie.

Wat het derde punt betreft: de belofte van adequate productie voor de gehele mensheid is karakteristiek Amerikaans. En waarop wij moeten staan, dat is: de vrijheid als basis voor een overvloedig leven — de vrijheid, die de tot stand koming van dat leven mogelijk gemaakt heeft — een visie van Vrijheid onder de Wet.

Zonder Vrijheid kan er geen leven in overvloed zijn. Mèt Vrijheid is het wèl mogelijk.

En daar is tenslotte het geloof, dat de 20e eeuw een Amerikaanse eeuw moet zijn. Dat roept ons thans tot actie, tot daden.

Wat is Amerika's visie op de wereld onzer dagen? Het heeft geen zin om eenvoudigweg te zeggen, dat wij isolationisme verwerpen en de logica van het internationalisme aanvaarden. Wat is internationalisme? Rome bezat het. Maar Djengis Khan ook en evenzeer het 19e eeuwse Engeland. Thans schijnt Hitler zo iets voor ogen te staan. Wat voor internationalisme hebben wij Amerikanen aan te bieden?

Het onze kan niet het product zijn van de visie van één enkel man. Het moet het product wezen van de verbeeldingskracht van vele mensen. Het moet iets zijn dat wij delen willen met alle volken, wij moeten onze Bill of Rigths beschikbaar stellen, onze Onafhankelijkheidsverklaring, onze grondwet, onze uitstekende industriële producten. Het moet een internationalisme wezen van het volk, door het volk en voor het volk.

De inzet van het Amerikaanse volk wordt in wezen gevormd door zijn besluit om de maatschappij veilig te maken voor vrijheid, veilig voor onbelemmerde groei en voortdurend groter voldoening voor individuele mensen. Naast deze inzet zijn de minachtende woorden van het nazie-ministerie van Propaganda van heel weinig betekenis.

Reeds bestaat er een geweldig groot Amerikaans internationalisme. Amerikaanse jazz, films, „slang", machines en gepatenteerde producten zijn de enige zaken, die door alle gemeenschappen ter wereld gezamenlijk erkend worden. Wij zijn reeds een wereldmacht in alle triviale dingen — op zeer nederige manier. Maar er is heel wat meer dan dat. Amerika is bereids het intellectuele, wetenschappelijke en artistieke centrum van de wereld. Amerikanen zijn heden ten dagen het minst provinciaal van alle volken in deze wereld. Zij hebben het meest gereisd en weten meer aangaande de wereld dan de volken van enig ander land. Amerika's wereldomvattende ervaring op handelsterrein is veel groter dan menig onzer realiseert.

Maar het belangrijkste van alles is, dat wij dat ondefinieerbare, onmiskenbare teken van leiderschap bezitten: prestige. En in tegenstelling met het prestige van Rome, of Djengis Khan of Engeland van de 19e eeuw, staat het Amerikaanse prestige door de gehele wereld gelijk met geloof in goede bedoelingen als wel in de uiteindelijke intelligentie en kracht van het Amerikaanse volk. De laatste jaren hebben wij een deel van dat prestige verloren. Maar het meeste er van is nog aanwezig.

Nu Amerika op dynamische wijze op het wereldtoneel verschijnt, is het nodig, dat wij streven naar en te voorschijn roepen een zuiver idee van Amerika als wereldmacht — een denkbeeld dat authentiek Amerikaans is.

Maar niets van dat alles kan gebeuren, tenzij onze visie van Amerika als wereldmacht tevens inhoudt een hartstochtelijke toewijding aan Amerikaanse idealen. Wij bezitten enkele dingen die oneindig waardevol en specifiek Amerikaans zijn — een liefde voor de vrijheid, een gevoel voor de gelijkheid van kansen, een traditie van zelfvertrouwen die nochtans samenwerking geenszins uitsluit. Daaenboven zijn wij de ergenamen van de grote beginselen der Westerse beschaving — bovenal Rechtvaardigheid, liefde voor de Waarheid, het ideaal van Barmhartigheid.

Kort geleden zei Herbert Hoover dat Amerika langzaam aan werd tot het heiligdom van de idealen der beschaving. Het is niet genoeg het heiligdom van deze idealen te zijn. Wij moeten thans worden het krachtstation van waaruit deze idealen zich over de wereld verspreiden."

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN: Za. en Zo.:
Telegram Afdeling:
7.11 Hr. Carrière, tel. 553, Hotel Kamer 29.
8.11 Hr. Nukoop, tel. 832, Negropont 75A.
Shipping & Supplies:
Hr. Polvliet, tel. 455, Hotel Kamer 56.
Scheepvaart Afdeling:
7.11 Hr. Zee, tel. 690, Emmalaan 1.
8.11 Hr. Langras, tel. 710, Willem de Zwijgerlaan 5.
Dok Afdeling:
Hr. de Klerk, tel. 431, Amerikanenkamp en Rio Canario en Hr. De Boer, 2, Suite No. 1, Hotel.

Prot. Gem. Emmastad: Kerkdiensten: Zondag 8 November: 9.30 uur Jeugddienst. Voorganger: Ds. C. Th. Steenstra.

Sportclub „Asiento": Wij vestigen hiermede de aandacht van onze wandelaars op de over enkele weken door de C.A.B. te houden tweedaagse wandelmars (21 en 22 November).

Voor de laatste wandelmars bestond onzerzijds voldoende belangstelling om een groep te vormen; wellicht dat voor deze praestatie-tocht (± 56 km.) eveneens belangstelling bestaat.

Wij verzoeken wandelliefhebbers zich in verbinding te willen stellen met den heer Zaayer.

Sportclub „Asiento": Junioren voetballen as. Zaterdag 7 November een vriendschappelijke wedstrijd:
„Asiento" — „SITHOC" terrein Rio Canario. Aanvang 15.30 uur.
A.s. Zondag 8 November aanvang 15.30 uur terrein Groot Kwartier: „Asiento" — „Groot Kwartier".